De Leytse Cupido

bron
De Leytse Cupido. P. vander Meersch, Leiden 1667

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_ley002leyt01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

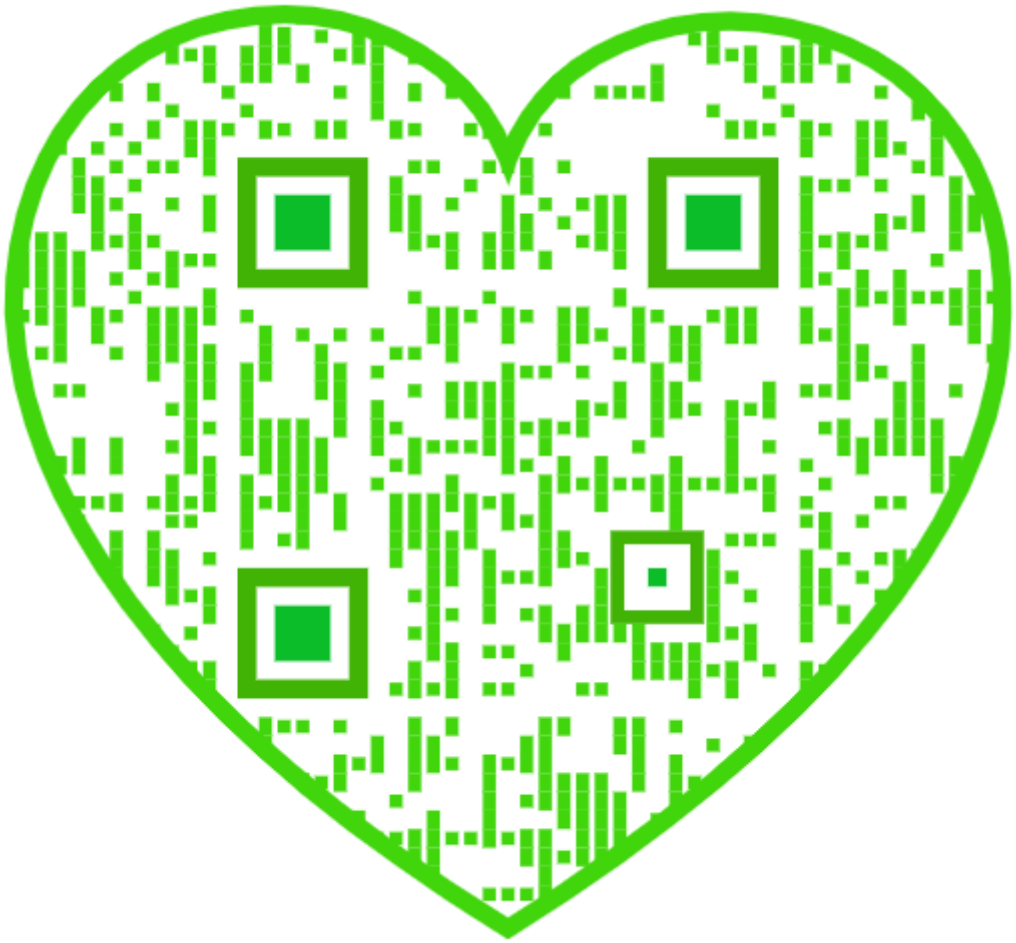

Onschult Aan mijn Compeers.
Vrome Zielen.

'k WEet wel 's al u vreemt schynen, dat ik (even als een moedigen Icarus *op wasse vlerken, of reukelosen* Phaëton, *in 't mennen van sijns Vaders hengsten) my derf onderwinden so levend' de liefde af te malen: maar, soete Vryers, seecker ick soude noyt aan dit pakje getilt, nog mijn schoften onder so een last gebogen hebben; so ik geen deernis over u gevoelde. 't Moet my jammren, dat gy onder so vele Meysjes niet eene kund de uwe maken, ziet dat ik seggen wil dat gy tegen de herde stoepjes van dese lieve Lamm'ren u Schenen beseert hebt, neen, u soete backusjes sijn magtigh genoeg om ter wranghste boesemen in te dringen; en u oogjes loos genoeg om de herste Geesjes haar genegentheên af te winnen: maar nu u hertje, ligt niet vernoegt met Schoonheit, tragt de gunste van de Munt-godin te verkrygen, op dat Sy ontrent Haar Staat-juffren u soude begunstigen; so tragt ick mijn versoeck by 't uwe te voegen, off mogelijck een voorspraak u saacke soude vorderen; want, sonder liegen, (gy moogt so wel gebekt, en so moy van wesen sijn als gy wilt) ik meen gy sult sonder u Schenen te stoten die gouwe bergen niet beklimmen. vergeef" het my so ik een weinig van mijn oude zedigheyt verloren heb, het goet Herte om vrienden behulpig te sijn heeft'er my toe gedwongen; denckende dat Soetigheit met zedigheit niet altijt strydig is, in sonderheit wanneermen des avonts sijn tijt met die soete Schepsels moet doorbrengen, neem'et dan ten goede van hem die allenthalven blyven wil*

u behulpige *Compeer*, J. v. T.

Aen J. v. T.
Op sijn *Leydse Kupido.*

WAt dat de Vryers aan u geestigheit sijn schuldigh,
Vol-soete Jongelingh! nu gy so menichvuldig
Haar klachte ons stelt voor: en wat de vrysters sijn
Al danckbaarheit verplicht, nu gy haar soete pyn
Stelt middel tot de smert, kan niet onkundig wesen
Aan die u CUPIDO komt eenmaal door te lesen:
Doch is u Dicht soo vol bedroch als 't herte van
De Vryers, so schat ick het maaksel na de Man.

M.P.

Op de Leydse Cupido,
Van den Volgeestigen J. v. T.

GAat, af-gematte Minnaars! gaat
U kragten nu we'er t'samen rucken:
Soo sult gy door u Vrient sijn raat,
De vrugten van u arbeit plucken:
En vlegt Hem dan van groene blaân
(Tot dank,) een Krans, met A3AAN.

De bestrede Lauwren
Toe-gewesen aan den Selven,
Op Sijn E. Mengel-digjes.

WAt Digter voegt de Lauwer-krans?
Die 't soet, met 't kort en scherp kan paren.
(Versaad' de weet-lust, grage Mans!
Men sluit hier veel in weinig blâren.)
Nu elk dit vonnis billik kent,
So heeft de Lauwer-strijt een ent.

A.S.

De Klagende Vryers.

SChone Schepsels, soete dieren,
In wiens aangenaam gesigt
Men siet so veel straaltjes swieren
Als in 't helder Sonne-ligt:
Gy die met een soeter wesen
Boven 't mannelijk geslagt
Sijt begunstigt, en gepresen;
Ja wel eêr soo hoog geagt
Van de grote Hemel-Goden,
Dat sy om een soete maagt
Uit'er Hoff, en Hemel vloden,
Als Haar liefde heeft geplaagt;
Dat sal Jupijns-doen ons seggen,
Hoe hy om Calistaa's schoont'
Te misbruicken, gaat beleggen
Dat hy een Diaan' vertoont.
Hoe hy kon sijn Ioô vinden.
En om sijn ontstoken vier
Van Europa, die Hy minde,
Hem verandert in een Stier.
Dus quam hier Apollo dwalen
Om sijn Daphne, uit wiens doot,
Doe Hy sou sijn min bepalen,
Weêr een groene Lauwer sproot.
Wel kont gy de Goôn verwinnen?
Hoe sal dan het swacke bloet
Meester blyven van de sinnen,
Als gy het gewelt aandoet?
Hoe sal dan een Jongman weten
Te ontslippen u gewelt,
Als hy nevens u geseten
Sigh in liefdes dool-hoff stelt?

Dogh Meestresse van de genen
Diemen hede Vryers noemt,
Waarom souwe die'et menen
Voor u oogen sijn gedoemt?
Ei! laat ik wat voor Haar pleiten,
Wat kan 't schaden? want mijn Hert
Om u al te wrede feiten
Over Haar bewogen wert.

Hier sie ik'er een gaan treuren
Om dat hem die Hy bemint
Niet en kan, nog mag gebeuren.
Ginder staat'er een, die vint
Deur, en vensters toegesloten,
En Mejuffer agt hem niet.
Die seit 't had my noit verdroten
Dat Sy my geen gunst en bied;
Had Sy my niet eêr gaan vleien.
Weêr een ander sugt, om dat
Hy te voren Haar ging leien
Daar men wel een Roompje at,
Dat heeft hem sijn Beurs vermindert,
Och! de Spaar-pot klinck niet meêr,
En nu komt de Meit en hindert
Hem een reis te komen weêr.
Deês mag Saartje niet gebeuren;
Want het Meisje mint het gelt.
Die schynt ook te moeten treuren,
Om dat Alidaatje stelt
Al'er sinnen op een wesen
Dat in schoonheit tart Adoon.
d'Ander schijnt geen quaat te vresen,
Want hy is bijster schoon:
Maar het bloetje is te teder,
En de derde is te grof.

Die te out. En Die is weder
Al te jong; daarom is 't of.
Egter sijnse door u ogen
Al te samen so gewont,
Dat gy sonder mede-dogen
Haar niet van u setten kond;
Dat gy, sonder wreet te schynen,
Moet haar liefde gunstig sijn,
En niet (sonder Haar te pynen,)
Tot'er seggen 't sal niet sijn.
't Is wel waar gy kunt'er leien,
Soete Schepsels, in'et net:
Maar niet om'er te bereien
Een verderf dat vreugt belet.
Sulcke netten passen Vissers,
Die het Visje netjes spreit
Op dat hy'et so te wisser
In sijn lose strikjes leit.
Vogelaars die mogen loeren
Om het Vinkje door haar fluit
In het Vogel-net te voeren,
Daar men 't sijn proi haalt uit:
Maar so vangtmen nimmer Menschen,
Die malkander in de noot
Moeten Heil, en Hulpe wenschen,
Waarom sulje dan de Doot
Niet van die u minde stutten?
Waarom sulje dan de smert
(Die hem sonder Geest doet dutten)
Niet verligten in sijn Hert?
Waarom sult gy hem doen quynen?
En den Yverigen Quant
Als een Viandinne pynen
In sijn tere Ingewant?
Waarom sulje Hem doen klagen,

Dat hy om u wreet gemoet,
Al sijn tijt, en jonge dagen
Heen siet glyen sonder soet,
Sonder een sijn Lief te strelen,
Sonder eens door soete trouw,
Met u als de geen te spelen
Die hy schat sijn egte Vrouw,
Legh u netten, stel u stricken,
Lieve Lammren, 't staat u vry,
Soeck op 't Vryers Hert te micken:
Maar soect wederom, als gy
Haar betovert hebt, te helpen,
Koestert hare soete min,
Tragt haar nieuwe brant te stelpen,
So raact gy de haven in,
Daar gy vreugt, op vreugt sult rapen.
Ei! bestaat het niet in re'en?
Hebt gy min in die geschapen
Die eerst sonder liefde scheen;
Dat gy hem komt we'er-min bieden
En sijn lusjes evenaart?
Wie sag oit een Moeder vlieden
Van de vrugt door haar gebaart?
Dit sijn vrugten van u selven,
Uit u mont, en oog geteelt,
Soektse niet door 't graf te delven:
Maar die, voor wiens oogh gy speelt,
Door die weder te genesen,
Tòont u minnaars een gemoet
Dat de wont uit u geresen
We'er na regt verligting doet.
Laat Tirannen menschen drucken,
Vol van grote tiranny,
Vele tot'er slaven rucken;
Houd u van die laster vry,

Dit sou 't Maagden-tal bevlecken,
   En haar mededogend' aart
Salmen met een wreedheit decken
   Die nog Lijff, nog Leven spaart,
Laat een* Atalante lopen:
   ('t Was een Nimphje, die so veel
Minnaars dé een lijck-vier kopen)
   Wrede Min, is dit u deel?
Haar mag een Hippoom' verwinnen
   In sijn grote lijfs-gevaar,
Maar hoe vele Minnaars vinnên
   Min, en graf-stê by elkaar.
Dog en kan u niet bekoren
   Al'et klagen, al 't geween,
Waant gy niet voor die geboren
   Die u dus heeft aangebe'en,
Kan haar vleien nimmer baten
   Nog mijn vorospraak nuttig sijn,
Ei! so wilt u ziel eens laten
   Sijn versagt door eige pijn.
Laat u eige Jeugt niet glyen,
   Nog de soete-soetigheit,
Die geen bitter en kan lyen,
   Maar veel vreugde tot u leit.
't Kan u nimmer qualick passen,
   Zijt gy viermaal seven out;
Denct hoe haast sal my verrassen
   d'Ouderdom, en ongetrout
Al sijn leven lang te blyven
   Is te droevig voor een Maagt,
Die de naam der oude Wyven
   Eêr als van een Moeder draagt.
Als de kans is eens verkeken,
   En gy wert tot dertig Jaar,
Dan en sal u niemant smeken.

* Dese Maagt was alleen voor de geen die haar in lopen overwon.

Noit en sagmen soeter Paar
Dan die ses maal seven telle
(Min, nog meerder,) met'er tween:
Want de Vryers Geesjes hellen
Naar een Meisje hups van leên,
Jong van Jaren, schoon van wesen,
Dit is voetsel voor de Min.
Wilje eenmaal Bruitje wesen
Laat te eêr u Vryer in.
Zijt ga driemaal seve Jaren
Ei! dat is de regte tijt
Voor de Meisjes om te paren.
Denkt hoe haast dat henen glijt
Al het soetste van u dagen,
Al de lusjes van u Jeugt,
Daarom siet gy iemant klagen
Die u schat sijn hoogste vreugt,
Sla niet af, het sal u rouwen;
Want so menig uirtje gy
Sult genieten in het trouwen,
So veel soete kosery,
So veel troetelende Lusjes,
So veel lieve vreemdigheên
Sult gy vinden voor u lusjes,
Als gy oit hebt aangebeên.
't Is de beste tijt om Minnen,
Tussen twe, en driemaal * tien;
En de beste Min die binnen
U gordijntjes sal geschien:
Als de nagt den dag doet wijcken,
't Sy in hitte, of in kou,
Kan te regt de liefde blijcken
Tussen Man, en Egte Vrou.
Wel mijn Schaapjes, soek die nagjes,
Op dat gy genieten meugt

*jaren.

So veel soetigheit, dat Klagjes
Sijn verandert in een vreugt.
Vryers sijn nu waart, Vriendinnen,
Slaatse niet te haastig af,
Op dat gy'er een moogt vinnên
Die u 't Lyff tot Troutje gaf.
Vele heeft de doot gaan rucken
In het bloeienst' van'er tijt,
En ten graven neêr doen bucken,
Dat veel Mensche-vleesch verslijt.
d'Oorlog heeft'er veel verslonden,
En veel Vryers sonder tal
Tot in Charons boot gesonden
Die s'u noit herstellen sal.
Sijn de Knegjes nu niet vele,
Daar 't van Meisjes overvloeit.
Wel soekt gy niet mis te delen
Nog als Klopje uitgeroeit,
Soekt u Minnaar te behagen,
Agt haar smeken, en geklag;
So sult gy hier na niet klagen
Dat 't u niet gebeuren mag.
Sijn u sinnen elders Minnen?
Heeft een ander Jong-gesel
U Gedagten, wil, en sinnen?
Schone Minnaressen, wel
Ik en wil u dan niet raden
U beminder aff te slaan,
Tragt u met hem te versaden,
En in Liefdes bat te baân;
Dog wat wilje daarom haten
Die u anders had gemeent?
Neen, gy moet ook met hem praten,
Troost hem als hy om u weent,
Laat hem ook al eensjes kussen,

Ei! dat doet de knegt nog goet
Als Hy so sijn Min mag blussen
Met sijn Liefje: tragt hem soet
Van u, maar met re'en, te setten;
Houd u of'et was te laat,
Dus sult gy sijn min beletten,
Door een klein en sagt gepraat.

Hoor nu, alabaster beeltjes,
Die so dikwils t'sament kout
Met u Nigjes, of gespeeltjes,
Hoe sig d'een en d'ander hout.
Hoe dat Jongmans moeten treden.
Hoe een Vryer dient gekleet.
Hoe dat die is hups van leden.
Hoe dat die seer geestig weet
Met een soete meit te leven.
Hoe dat die is rijk van gelt.
Hoe dat die is onbedreven,
En na Maagt, of vrijster helt.
Hoe dat, die kan handel dryven.
Hoe dat die is opgeleert.
Hoe dat die sijn lof kan styven,
Nu hem ieder gunstig eert.
Hoe dat die sijn woort kan voeren.
Hoe dat die is schoon en blank.
Hoe dat die loopt by de Hoeren.
Hoe die mager is en rank.
Hoe dat die gaat Bomen tellen.
Hoe dat die de Kroeg bemint.
Hoe dat die sig weet te stellen
Daar die Juffer haar bevint.
Daar die Predicant sal preken,
In die Kerk, aan die pilaar,
Op die banken, daar die keken

Als twe Liefjes op malkaâr.
Ei! mag ik wat met u kallen
Meisjes, wat een Knegje hoort
Die u waardig is, so valle
Mijn gedagten op een woort
Dat ik voor de beste spaarden;
En dat is een geestig quant,
Die wel kan by Meisjes aarden,
Die besit een goet verstant,
Die de Deugt schijnt uit de ogen,
Hups, en wel-gestelt van le'en,
Daar gy vryelick sult mogen
Eens mé over Kermis tre'en;
Kroege-loper, nog onkuische,
Geen die twist, of twedragt mint,
Niet te hitsig tot'et tuissche;
Maar waar in men alles vint
Wat een Jeugdig Knegt doet prysen:
So een Kerel, soete Jeugt,
Wil ik u tot Vryer wysen,
Ja dan namaals tot een vreugt.
Weg met Rijkdom, dat niet geven
Kan, dan sorge voor de ziel,
Met een Jeugdig quant te leven
(Die'er menig eêr beviel
Om sijn geestige manieren)
Is veel beter als het gout,
Dat so menig komt te vieren,
En daarom de Vryer trout.
Seker Schaapjes, 't moet my jammren
Dat men om een hant vol goet
So veel van u Jonge Lamm'ren
Siet gaan treden met een bloet,
Sonder Geest, en sonder woorden,
Met een swaarhooft, die sijn schat

d'Ouders (noit versaat) bekoorden.
Schoon'er 't Meisje tegen bat.
Daarom, Dogters, wilje minnen,
Kiest een Vryer om sijn deugt,
Die daar na u Jonge sinnen
Door sijn geestigheit verheugt,
Die geen wesen heeft van dutten,
Nog mismaakt is aan sijn leên,
Magtig om u t'onderstutten
In veel tegenspoet bestreên.
Dus salmen u Hertje prysen:
Is 't op Gast, of andermaal,
Yder komt op hem te wysen,
En tot lof van u Gemaal
Hoortmen andre Vrouwen wagen,
Die wel eêr (dat haar nu spyt)
Door een gouwe blind-doek sagen
Op een die geen vreugde lyt,
Op een dicken Drommedaris,
Op een monster van een Man,
Op een hooft dat altijt swaar is,
En Haar niet vermaken kan.
Sieje, Juffren, op een voordeel,
Ei! wat staje? mint een gast
(Frai van leên, vol geest, en oordeel)
Die na uwe leden past.
Kunt gy Vaders wil niet weeren,
Siet hy om iet hogers uit:
Nogh u Moeders strafheit keren
Als s'u van hem buiten sluit?
Liefde kanmen niet besluiten,
't Is vergeefs, Acrisius
Hout geen gulde regen buiten,
Die sijn Dogters Kuisheit dus
(So hy meende) sou beschutten

Op een Toren, ydelheit!
Niemant kan u Liefde stutten,
Die alleen in 't Herte leit.
Ei! de tijt sal wel verand'ren,
Is u Liefde maar bestant,
Vlegt u Zieltjes door malkandren,
En treet t'samen hand aan hand,
Om de Min-Godin te smeken,
In'et Choor haar toegewyt,
Dat sy 's Vaders wil sal breken
Die u soete min benijt,
En u Moeders straffe sinnen
Wil verandren, die het soet
Van u heughelijcke Minne
Maar belet om 't ydel goet:
So sult ghy, als Iphis, vinden
Van Haar u Gebed vervult,
En genieten u beminde;
(Door de Liefde ingehult)
Schoner als de gulde stralen,
In den soeten Dageraat,
Om so 't saam in Min te dwalen
Daar gy nimmer wert versaat.
Nu Adieu mijn smocke-bekjes,
't Is in vryigheyt gesegt
Hoe gy door u tover-trekjes
Menig in een Doolhoff legt.
't Was om tijt-verdryf begonnen,
Wilt gy my nu tegen gaan?
Ik geef 't sonder woort gewonnen;
Want ik mag niet langer staan
Schone Meisjes, om te kouten,
't Wyff dat wagt al na haar Man,
Dog vergeeft mijn grote fouten,
Heb ik u te byster van

Maagd, en Maagde-pligt gesproken,
Jongmans klagen dé mijn wé,
Blijft een quaat oit ongewroken;
So verhoort mijn kleine bé.

De Minnende Jonkheit.

VOor u gelaet, bevleeste zielen,
(Waer in een son, vol schoonheit speelt)
Doet gy so menig Jongman knielen;
Wanneer hy so volmaacten beelt
Sijn Jonge Ziel komt op te dragen,
En valt haar geestighe'en te voet,
En agtse die sijn Jonge dagen
Door haar gevlei vertroosten moet.
Als eens haar swacke Geesjes sugten,
Wat kander dan een soete maagt
Die sware dampen beter lugten?
Daar noit een Jeugdig Vryer klaagt.
Van min in eensaamheit te quelen,
(Daar nimmer tijt sijn voortgaan rect)
En in de liefde t'saam te spelen
(Als d'ene vreugt de ander trect)
Komt haar de Geesjes te vervoeren
Dat sy, als half ontzielt, door min
Vol liefde op elkander loeren,
En agtent voor geen klein gewin
Wanneer haar mont (noit loom in 't kosen
Wen 't Jeugdig bloet in d'adren zijpt).
Gevoelt dan dau der soetste rosen
Die op haar purp're lipjes rypt
Gelijck een Nectar aan 't gehemelt,
Wanneer de soetste soetigheit

So smaak'lijk aan haar montje wemelt
   En Ziel, en Lyff gevangen leit,
Agh! moet ik nu die soete kusjes
   (Die men malkander mont, aan mont
Tot voedsel van de minne-lusjes
   So sagjes druct) op dese stont
Eens na het leven af gaan malen?
   Maar neen; wat wederhiel mijn pen?
Wie sou mijn swacke veêr bepalen?
   En (so ik mijn natuur regt ken)
Ik sou de Lusjes gaande maken
   Die in mijn boesem sijn, en hoe
Quam ik uit so een soet te raken;
   Waar in mijn Zieltje, nimmer moe
Van kussen, sig wel wil veran'dren?
   En rusten in mijn Afgodes;
So leeft'et leven door elkand'ren,
   Des Minnaars, met sijn Minnares.
Dogh nog een weinig van'et kussen:
   (Want soeter heeft de Jonkheit niet
Om Min'er wrangheit uit te blussen)
   Dan dempt een Minnaar sijn verdriet
Als hy van sijn Geliefde Susje
   Geniet de vryheit om het soet
Van kusjes, voor sijn minne-lusjes
   Te plucken; dat hem weder doet
Wanneer hy so haar lipjes drucket,
   En maakt Haar gulle Montje warm,
Ontluiden: Liefje, segt hy, plucket
   Veel soentjes, ei! weerhou u arm!
Ik leef nu in een bron van weelde,
   Wel druct u lippen aan de mijn,
Mijn Hertje, en wilt u verbeelde
   Dat wy in een verandert sijn.
Dus heeft'et soete trecke-becken

Meer Kragt als d'all'ergrootsten Helt,
Die door siin arm, en Swaart te trecken
Veel Vleesch ter neder heeft gevelt.
De beste Krygsman leit siin wapen
Heel magteloos ter aarde neêr,
Wanneer Hy eens door Venus Knapen
Getart wert, om met Kling, en Speer
Siin eige swakheit te doen bliicken:
Den Oorlogs-God, hoe fier van moed,
Moet dog de Min-Goddinne wiicken,
En vallen voor Haar magt te voet.
Men stoft niet meér op Alexander,
Die vresend' 's Konings bloet-verbant;
Een wreden Nero, als een ander,
Is door een soet gelaat vermant.
Haar oogjes trecken wil en sinnen,
En boeien de genegentheên,
De grootste Werelts-vorsten minnen,
En hebben 't lieven aangebeên.
Dit doet so menig Vryer treden
Voorby, of daar siin Noort-ster is,
Om dese Minne-soetigheden
Te smaken, self de duisternis
Kan Haar niet van'et Schiltwagt jagen,
Maar loeren op de geen, die haar
Kan meér als het gemak behagen;
Dit driiftse in een klein gevaar
(Op hoop van een gesigje) henen
Door Régen, Sné, en storrem-wint,
(Sou 't so een Vryer ook niet menen
Die sig soo hert gedreven vint)
Ligt gaat de Juffrou eens vergaste;
Of, is 't een Dienstmeit, wel eens uit,
So komt de geen die op'er paste
Nog ligt een reis siin soete buit

In 't avond-duister te aanschouwen;
   En beurt dat, diere noeg betaalt
Siin schild'ren, want Hy moet sig houwen
   Vernoegt, wanneer Hy maar en haalt
Een Salfje voor siin svvacke ogen,
   Dat Hy vvat klaar vvert van Gesigt,
Is Hy door herder drift bevvogen
   Om Haar te spreken; ook vvel ligt
Sal Sy Hem hier een vveg bereien,
   Als Hy siin Lief siin dienst bied aan,
Om Haar in 't duister te geleien,
   En komt Hy nevens haar te gaan,
So is het nog niet al verloren,
   Maar 't vvagten diere noeg betaalt,
Wanneer Hy van siin uitverkoren
   Een gunstig vvoort, een Kusje haalt;
Wel sou de Min Haar niet eens lonen
   Die eér so dikvvils siin gevoert
Daar Haar de Liefde quam te tronen?
   Wat staat'er menig een en loert
Van dese Ga-jes, daarse lopen
   Op Marten, daar de Dogters met
Haar Moeders, ofte Meisjes copen
   't Geen dat'er nodig is, ei! let
Hoe datse door de vvandel-plaatsen,
   Daar menig Geestig Meisje sit,
De oogjes gints, en vveder kaatsen;
   Dan komt'er eens een heel gelit
Een Jonge Dogter te ontmoeten,
   En ider meent Hy is de geen
Die Sy so feestig vveet te groeten;
   Schoon datse agt geeft op niet een,
Maar geen meer toeloop van dit goetje
   Dan in de Kerk, daar menig quant
Om siin Meestres, en menig bloetje

Komt, niet om so een Predicant
Te horen: maar om te beschouwen
De Meisjes, en hoe weinig hoort
Men dan (verruct door deés Jonkvrouwen)
Na so een goet, en salig woort.
Nu wy sijn alle swacke Menschen:
Een Jongman iss'er toegemaact,
Op dat Hy na een innig wenschen
Nog eens aan sijn beminde raact,
Hoe sou Hy 't anders eens verkrygen
De Maagde-schaamte duld'et niet,
Dat sy, wanneer de Jongmans swygen
Dan sellever haar dienst aanbied',
Wel koment'er geen Meisjes vragen,
Verschoon dan al haar draven; want
Die vier moet in sijn boesem dragen,
Soekt tot Hy eens verkoeling vant.
Ik weet wel dat ook Vrysters komen
(Als sy met liefde sijn bevâan)
Die voor geen Maagde-schaamte schromen,
En halen iemant saghjes aan,
Ja bieden haar aan tot het Minnen:
Dog oordeelt niet te quaat haar doen,
Gy weet wel dat men Vryers vinnên
Die schreumen om in 't eerst so koen
Haar Min een Dogter aan te bieden:
Maar geven blyken door het oog,
Sy, listig, kan dit haast bespieden,
(Wiens Hert hy lang tot Min bewoog)
Dus komtse sijne swakheit schoren,
En spreect de Knegt een moet in 't Lyff:
Maar, segt gy, Meisjes en behoren
De Kneghjes door een stout bedryf
Niet om het Ja-woort te gaan vryen;
Dog weet de Liefde die is blint,

Dies kan de saak verschoning lyen.
Of schoon ook eens een Dogter mint,
Ei! wilt'et voor geen stoutheit agten,
Sy sijn al mé van vleesch, en bloet,
De Liefde heeft te grote kragten,
Wanneer die in'er boesem woet.
Ei! seg waar staat het dog verboden
Dat Meisjes haar genegentheên
Niet mogen tonen aan den bloden;
Of is'et quaat, so isser geén
Die Haar niet vint hier aen verlopen;
Want wat is al dat lonken van
De Meisies, dan te vryen; hopen
Sy hier niet door een Vryer an
Haar Zy te krygen? en wat voordeel
Dat Haar dat Geestig Minnen geeft,
Kan die'er doen beoogt met oordeel
Beschouwen; daarom kan miin Geest
Het voor geen meeder stoutheit agten,
Nog misbruik in een soete Meit,
Door Hare mont, dan 't oog te vatten
Die stadig in het Hertie leit.
Mogt Venus Haar Adonis vryen,
En eêr Narcissus siin gevreên
Van so veel Nimphjes, waarom lyen
Wy dit niet in ons tyden? neen,
Geen Liefde sal'er dit misprysen,
Men soect, als 't Guitje wetten stelt,
Het vonnis al voor goet te wysen:
Elk vveet vvaar hem de schoe meest quelt.

Wel, Jonge Lieden, vvilt niet schromen
Malkanderen in soete Min,
Vol Liefde, tot een hulp te komen
So vvert Gy haast vereent van sin.

U Jongelingen past het vragen,
Ei! vvaarom souje so een brant
Om u Geliefde Susje dragen,
En svvygen? soect aan dese kant
U anckertje ter neér te smyten,
So blijft u Scheepje op de Ré:
Daar 't korsje hert is moet men byten
So raact het nog vvel eens aan tvvé.
Bemint geen Meisje om'er schyven,
Maact u geen minnaar van het gout,
Hoe kan de min bestendig blyven
Als men om 't goet het Vleisje trout,
Wanneer een guur en lelijck vvesen
U stadig dvverelt voor 't gesigt,
So vliet de Liefde: maar gepresen
Is so een Kerel, die een vvigt
Dat Venus kan in als geliicken,
Mag strelen op het sagte Bed.
Dog soekje schoonheit bij de Riicken,
En sie je kans, 't vvert niet belet;
Maar alsje een van tvveen moet kiesen,
Of Riikdom, of een soet gelaat,
So râ ik schatten te verliesen
Voor 't geen bevallig voor u staat.
Ontziet geen grote hinder-palen,
De Liefde is te groot van magt,
En doet vvel vaak een Meisje dvvalen
Dat Eer, nog Staat, nog Riikdom agt,
Om Haar beminder te genieten.
Wel tragt de angel van de Min
Eerst tott'er Hertje in te schieten
Eer gy Haar openbaart u sin,
En kuntje so een viertje stoken,
Dat sal'et Potje van haar Hert
Wel doen om u in Liefde koken:

Sie hier een weegje om u smert
Seer soet by hare te geleien,
Toont u dan rustig als een Man
Die door een soet en geestig vleien
Een Jonge Maagt verwinnen kan.
Siit kloek, en smiit de schaamt ter zyen,
Toont u als Minnaar, die is vry,
De Liefde wil geen bloóheit lyen
Wanneermen by 't Geliefde sy.
En soect door kragt van soete woorden
(Uit Venus oeffen-school geleert)
Het Hert van die u eêr bekoorden
Te krygen daar gy het begeert;
Ik meen by 't uw', om daar te rusten,
Wanneer het rusteloos sig quelt,
Om dat de Min Haar soete lusten
Niet door u in'er Zieltje stelt.
Maact u een Vrient van u Vriendinne,
En ziit noit loom om u met vliit
Ter plaatse, ook te laten vinnên
Daar u schoon-Lief haar tijt versliit,
't Zy in de rei van Haar gespelen;
Of op een andre vreemde Cust;
Laat u het soeken niet vervelen,
Want hier door heeft'er veel de lust
In meerder vrijigheit genoten.
Als d'Oudren om u slegte Staat,
Of om u weinig goet sig stoten,
So kan ik u geen beter raat
Dan buiten 't Huis te Vryen, geven,
Soect Hare gunst, en toont dat Gy
Ook haast wert derwaarts heen gedreven
Daar u beminde Schaapje zij.

Dog waanje niet te kunnen mallen,

Nog hebt de vlei-kunst noit geleert:
Maar Lieve, Knegt, wat mooghje kallen?
Wie dat de Min-Godinne eert,
En tragt haar Heiligdom te vieren,
Doet sy so soeten leven door
Siin Jonge bloet, en adren swieren,
Dat hy, die even van te voor
Scheen koelder dan de koude stromen,
Nu kust, en streelt, geheel vervoert
Kan nau siin nieuwe lust betomen,
Die stadig op 't beminde loert.
Tre toe dan: maar beleg u saken,
U stuk staat schoon, Haar wil is los,
Tragt soetjes in haar gunst te raken;
Maar valt niet plat gelijk een Os
Aan 't Vryen, houd u of een praatje
Was d'oorsaak dat gy dikwils by
U blanke suiker-soete Kaatje
In 't schemer-ligt getreden zy.
Soect so haar polsje eens te tasten,
Siet of de Haven veilig is
Om in te lopen, eér verrasten
Men so een Maagts geheimenis.
Siet gy voor u een plaatsje open
Loop in, en maak u Scheepje vast:
Hier sult gy 't Mensche-vleisje Kopen,
Waar na gy hebt so lang gevast;
Dog sieje niet veel kans, en rekent
Dat sy niet is voor u gemaakt,
So Kapt u ancker, vveest niet smekent:
Maar maact dat haast u scheepje raact
De Haven uit na beter Kusten:
Bliift daar, dog niet te ras, van daan:
Houd u wat koel van Minne-lusten
Wilt gy met blanke schenen gaan.

Het geen u meerder dient geweten
Hoe gy een Meisje Minnen sult;
Hoe gy, by Haar ter neêr geseten,
U woorden na'er sin vergult:
Hoe gy se sult voor u Meestresse
Behouden, en nog tot u Bruit
Verkrygen; leert hier toe de Lessen
Die WESTERBAAN het Haagje, uit
Den Roomsen Minne-Digter, leerden,
Hy heeftse ook voor u gestelt.
ô Man! dat u de Jeugt vereerde
Na waarde, sy sou uit het velt
Een Krans van Lauwerieren plucken,
Om die, met bloem-gewas verciert,
Op uwen grysen Kruyn te drucken,
Dus diende WESTERBAAN geviert,
Die 't Haagje naar Loosduinen leide,
Waar Hy (als opper-meester van
De Minne-moeder) stof bereide,
En Ockenburg tot School-hoff kan
Van d'onbedreve Jonkheit maken,
Hier leert Hy vryen met verstant:
Wel tragt daar mê al in te raken,
Op dat gy nimmer aande kant
Van Liefdes oever, vol van Klippen,
Lyt Schip-breuk, nog dat u de geen
Die gy bemint noit sal ontslippen,
En treden met een ander heên.

VVilt gy ook, schone Meisjes, wesen
Van Min'er soetigheit voldaan,
So soect door Hem u te genesen
Van 't geen dat uit Hem is ontstaan,
Tragt Hem in siine Min te styven:
Belonkt Siin oogjes, laat u mont

Hier ook in geen gebreke blyven,
In 't geen de Liefde dienstig vont.
Geeft, is Hy blô, hem moet door d'ogen;
Ja, is het nodig, spreek hem aan,
Want is u eens die Vink ontvlogen,
Is met Hem U lust vergaan:
Ei! stelt de schaamte wat ter neder,
Hy is so wel als gy belast,
Door Liefde-zelen, die Hem weder
Beknopen aan u schoonheit vast,
Siin Hertje soect veel vreemde lagen,
Op dat hy Siin genegentheit
U Minneplegtig op mag dragen:
Maar laas! een kleine blóheit leit,
U vrees van af-slaan, hem ter syen,
Seg, waarom souje die u mint,
En door'et oog alleen kan Vryen,
Niet helpen; als gy in u vint,
Een eige piin als Hy moet voelen,
Die stadig voor u oogjes staat,
Ja doet'et bloet in d'adren woelen
Als Hy voorby u woning gaat.
Doet, wagt gy vrugten van u Minnen,
Hem hulp, en openbaart u Hert,
So sult ge 't Siin door 't uwe winnen,
En stelpen door de siin, u smert.
Nu Jonge Jeugt! 't is tiit om rusten,
Klaas Vaakje komt, sa al na Bed,
So u de logge veere lusten:
Als ik my daar heb neér geset
So sal ik na het leven dromen,
Dat voor-regt staat u alle vry,
Wert maar u Maagdom niet benomen.
Nu goeje Nagt, vergeeft het my
Heb ik miin eigen pligt vergeten,

De oude siin te biister groen
Als sy de Minne-dingen weten
Alleen met woorden af te doen.

UIT.

Minne-Digjes.

Aen Rodemont.

ROdemontje, soete bekje,
Met u aangebore vlekje,
Dat geliik een Diamant
In u wesen staat geplant;
Herte-boeister van veel Vryers,
Minne-stookster van veel lyers,
Af-Godinne van miin Ziel:
Gun dat ik ter neder kniel,
Om u suiverheit te smeken
Dat gy met de liefde-beken
Die uit uwe oogjes vloeit,
Eens miin Jonge Jeugt besproeit;
Dat gy wilt miin innig vleien
Eens een gunstig woort bereien,
Op dat ik door u gesigt
Miine oogjes sie verligt,
Op dat ik, miin Rodemontje!
Oorsaak van miin eerste wontje,
Oorsaak van miin bitter-soet,
Eens als Minnaar Kussen moet.

Aan RODEMONT

Op 't afvallen van Haar Kousebant.

Werd u Vryer u ontvryt,
Rodemontje, dat het bantje
Van u Kousje u ontglyt?
Dat ik gare met miin Hantje
Weêr wil voegen daar het hoort:
Agh! kon ik u hier door binden
Om, miin Lief, een Zegel-woort
Voor ons beider Min te vinden,
Om ons Geesjes staag te saam
Als een tweeling te geleien,
Om miin Rodemontjes naam
Noit van Lucius te scheien:
Maar wat seg ik? neen, u Hert
Koelder als de koele stromen,
Baart miin Zieltje smert, op smert,
En miin Vrydom is benomen,
Daarom, soete Rodemont,
Laat ik eens u Kousje binden;
En wilt gy de Minne-wont
Van miin Jonge Ziel verbinden:
Knoopt u Lusjes aan de miin,
'k Wed het Bantje sal noit glyen,
En gy sult versekert siin
Dat men noit u Lief sal vryen.

Op haar Diamant.

Gy priist, begaafde Maagt, die schone Diamant,
En vraagt of ik'er oit wel een so helder vant;
O Ja, miin Rodenmont, u heldere Gesigjes
Behalen ver de priis in glinsterende Ligjes,

Op het sien van een Stier.

Miin Herderin, miin Lieff, wat driift u van my af
Door dese groene bomen?
Off vreest u swacke Ziel de regte weiger-straf,
Nu gy in 't eensaam Velt een wrede Stier siet komen?
Ei! treet niet ruggeling, het Beest dwaalt, afgereên
Van minneliicke sprongen,
En heeft so heugeliik siin onbeschofte leên
In 't Klaver-riicke gras, tot Venus spel gedwongen.
Moet ik dan minder als het onvernuftig veê
De minne-piin versagten?
Nu dat u straf gemoet miin lang gevoede wé
Min als een Horen-beest siin Liefje schiint te agten;
So stoot de horenen van u verwoede Hert
In Lucii Ingewanden,
Op dat miin Jonge Liif de Min ten proye wert,
En op den Auter van u Liefde mag verbranden.

Op het sien van een Duifje.

Wat isser soeter Dier als 't minne-lievend Duifje,
Als 't altiit-Kussend beest, met siin vercierend Kuifje.
Ag! ag! miin Rodemont, ei siet haar strelen aan,
Op dat u Lucius een Kusje mag ontfaan;
Als gy, om niet wreet te schynen,
Voegt u Kusjes by de Siinen.

Op 't Bybeltje van Galinde.

Dit Bybeltje, dus ongeçiert
Van Gout, of Silver om te pronken,
Verbeelt Galinde, die noit viert
De geile tochten door haar lonken,

Die noit haar suiver wesen toit
Met ydelheén, en pronkeryen,
Nog 't welgevoegde Lighaam moit
Door 's werelts pragt, vol hovaardyen.
En even als de waardigheit
Van Gods Geheim sit inde blâren,
So wil Sy ook Godzaligheit
In 't binnenst' van Haar Ziel bewaren.

Op Haar wel Singen.

Wel hoe Galind' wat's dit? dat gy, (tart Pan siin Fluitje)
Het Veld, en Somer-groen, door u gesang verheugt,
En door u stem verdooft het aldersoetste Luitje:
Ei! sagt miin Herderin, genoeg miin Jonge Jeugt
So pynelik gequelt, so straf in min doen klagen,
Ei! hout u Keeltje, of Tessander ziigt ter neêr;
Gy hebt door uwe stem miin Geesje weg gedragen,
Mint gy miin Leven, Lief, so troost het Lighaam weêr
Dat nu, als weduwloos, de bange Ziel moet derven,
Wanneer Hy dag, en nagt is door u oog geboeit.
En wis so sal het rif als ziele-loos versterven,
Nu gy door u Gesang miin laatste vriiheit snoeit,

Boere vryagie,

Wyse: *Boxvoetje.*

1.

Och Liisje, men troosje, och mogt ik eens vveêr
Al Kussende blussen miin Zieltjes begeêr,
Ik vvaagde bijgants,
So rustig een kants
Dat hondert bedoude u vvangetjes teer.

2.

Schoon Meisje, hoe staje! vvel vvilje dan niet,

Nu Krelis wat scheel is, siin Hertjes verdriet
Verligten? een brangd,
Sal al miin verstangd
Benemen so gy geen verkoeling en biet.

3

Daaromme miin Leven! miin Liefje! miin Lust!
Miin Zieltje, bevieltje dat Krelis eens kust
Siin vlammetjes af,
So dempje miin graf
Wanneer ik soet inne u arremtjes rust.

[Nu sal ik miin Amaril]

Wyse: *Wert dan noit u straf gemoet, &c.*

1.

Nu sal ik miin Amaril,
Onder 't schaduw van de Linde,
Eens na so veel sugjes vinde,
Op dat sy Haar straffe wil
Tot Haar Minnaar sal verandren.
Ei! waar blijft die soete uir
Dat wy t'samen met malkandren
Stoken 't heugliik Minne-vuir?

2.

Sy die herder als een steen
Scheen miin smeken aan te horen,
Heeft nog eens geneigt Haar oren,
En begunstigt miin gebeên,
Om haar Thirsis te ontmoeten,
In het schaduw-riicke groen;
Om Haar Herder te begroeten,
En siin lusjes te voldoen.

3.

Agh! waar blijft miin Herderin?

Of sie ik se ginder komen
Onder 't groen der Linde-bomen

Tussen 't loof der takjes in:
Ei! de uir is al verschenen,
En noch toeft de soete Meit,
Soud 't miin Amaril wel menen
't Geen sy my heeft toegeseit.

4.

Neen, ei neen, agh Hemel! siet,
Agh! miin Geest begint te vresen,
Sou 't miin Amaril wel wesen?
Neen, ei neen! sy is het niet,
Ja sy ist, ik sie se nadren:
Agh! miin Zieltje wert verheugt,
En het bloet springt in de ad'ren;
Tuigen van een groter vreugt.

Levertjen.

Dit is het Levertjen van een Mus,
Ik geef het Levertjen om een Kus,
Ik geef het Rodemontje:
Als ik Haar mag (geliik sy flus
Dat voordeel gaf aan 't Hontje)
Eens Kussen voor haar montje.

Aan op 't versoeken van een Digje.

Klinckert.

Wat eist u heusheit van miin hant
Een Digje tot u Lof te stigten?
Komt eerst miin swacke Geest verligten
Beroemde Maagt, door u verstant,
So sal ik op een hoger Trant
Als Naso van u schoonheit Digten,
Die voor geen Griexse Vrou moet swigten,
Schoon datse Troyen stak in brant.

Hoe gy door u Aenminnigheden,
Gepaart met Deugt, en soete zeden,
Miin Jonge Zieltje hebt gewont.
Hoe gy my piint door koele woorden,
Hoe gy miin minne-sugjes hoorden,
En die noit voor geregtig vont.

Nogh eens aan .....

Gy eist een Digje, Soete Maagt,
U aansoek steunt op rede,
Dogh niet van dat Tessander klaagt,
En hoe gy speelt de wrede:
Want nu Gy al miin geesjes doet
In so een AEtna blaaken;
So moet Ick van u straf gemoet;
Of niet met alle maaken.

Op het ontmoeten van **Rodemont.**

Vraagt gy wat miin yver voert
Door'et Loof der groene Elzen,
Daar 't Gevogelt kan omhelsen,
En een ider Beesje loert
Onder 't schaduw van de Linden
Om siin Wedergâ te vinden?
't Is, begaafde Rodemont,
Om u strafheit te ontvlugten,
En in 't eensaam bos te sugten
Om de smerte van een wont
Die gy my hebt toegedreven,
En wilt geen verkoeling geven:
Maar waar ik my henen wen,
Nergens kan ik u ontwiicken.
Ei! laat eens een straaltje bliicken

Van médogen, anders ken
Ik, berooft van miin Beminde,
Hier nogh elders ruste vinde.
Siet hoe ider Beesje Kust,
Yder Diertje leeft in Minne,
Yder kan siin Gaatje vinnên;
Daar ik moet, berooft van rust,
Altiit Sugten, altiit Klagen,
En de Min te lastig dragen.

[Sult Gy soete Herderin]

Wyse: *Wert dan noit u straf gemoet, &c.*

1.

Sult Gy soete Herderin,
(Die miin Zieltje, en gedagten
By de uwe doet vernagten)
Door een straffe tegensin,
Doen om siin beminde Klagen
Uwen Minnaar vol van pyn?
Die gy in u Jonge Dagen
Wilt een Viandinne siin.

2.

Sult gy hem doen troosteloos
Vol van ongeneugte quynen?
Ja siin Jonge Zieltje pynen
En siin gans gevoeleloos?
Sal hy dan siin Jonge Leven
Wrede Nimphje, tot een straf,
Moeten aan de aarde geven;
Daar de Min hem 't leven gaf?

3.

Die u als een Afgodin,
Riik van net-gevoegde leden,
Heeft aanminnig aangebeden.
Sal die noit opregte Min

Sien met weder-Min belonen?
Sien met uwe gunst ge-eert?
Sien met trouwe Liefde Kronen?
Sien u haat in Min verkeert.

4.

Ei! verander, miin Voogdes,
Eens u Liefdelose sinnen,
Laat miin droeve sugjes binnen:
Gy en siit geen Minnares
Die de Jongmans wilt doen wenen;
Waarom wilje dan, miin Hert,
Niet u wil met miine eenen,
Daar se nimmer lyden smert?

5.

Immer kan een schone Maagt
Nimmert groter lof genieten,
Dan wanneer sy af laat schieten
Op de geen wien sy behaagt,
Bliicken van medogentheden
Die sy met Haar Minnaar heit,
En al haar genegentheden
Voor de Sine open leit;

6.

Wilt Gy nu de grootste Deugt
Die een Maagt besit, betonen,
So wilt trouwe Min belonen;
En Gy sult miin Jonge Jeugt
Als ik sal u gunst aanschouwen,
Nog behoên voor ongeval,
En wat sal'er oit berouwen
In die stadig minnen sal.

[Soete lieve Rodemontje]

Wyse: *Rosemont die lagh gedoken. &c.*

1.

Soete lieve Rodemontje,
Rodemontje soete Maagt,
Oorsaak van miin eerste wontje,
Oorsaak dat miin Zieltje klaagt,
Oorsaak van miin bitter-soet
Dat ik om u dragen moet.

2.

Rodemontje, segh een reisje,
Segh een reisje, soete Meit,
Waarom Gy miin Jonge Vleisje
Door u tere oogjes vleit?
Waarom Gy miin Zieltje sagt
Tot u Liefde hebt gebragt?

3.

Immer kunt gy my noit Minnen
Nog miin Liefde gunstig siin:
Sal ik dan miin Jonge Sinnen
Leien in een groter piin,
Nu u Agtbaarheit, en Staat,
Miin geen Vryheit toe en laat?

4.

Neen, ik sal u egter roemen
Voor de schoonste die'er leeft,
En my ongeluckig noemen
Dat miin Zieltje immer heeft
Op u, Schone Velt-godin!
Neêr gesien uit reine Min.

5.

Ei! vergeeft, my, Herderinne!
Heb ik u te veel misdaan,
'k Wil voor u, miin Afgodinne!

Bei de oogjes neder slaan,
En miin onschult tot een soen
Met beschaamde Kaken doen.

Dromen is bedrogh.

Liefje 'k lag te nagt te dromen
Dat ik was by u gekomen,
   En my dagt ik ducte aan
Uwe Lipjes menig Kusje,
Tot voldoening van miin lusje:
   Maar wanneer de nagt vergaan,
En de Slaap was uit miin ogen,
Vond ik my te seer bedrogen,
   Sonder u, en lagh alleen:
Hoor nu, sonder lang te dralen
Wil ik dit op u verhalen,
   Gy, miin Lief, en anders geen,
Siit de oorsaak van miin Kussen
Sonder soetheit, laat ik blussen
   't Lusje dat ik vande nagt
Heb gekregen, voor u Montje,
So wert haast miin verse wontje
   Weêr geheelt, of vvat versagt.

Nogh eens.

Lieve Troosje! 'k vvil gaan rusten
   Op het logge VVinter-bed,
   Daar u vvil geen lust belet:
Maar daar ik miin soete lusten
   Dromend' kan onvvetend' voên.
   Om die vvetend' te voldoen,
Als ik my in uvve ermen
   Vol van Liefde, mont aan mont,

Op een soete avond-stont
Sal al Kussende verwermen,
En naar 't leven beelden uit,
't Geen my dromend' was beduit.

Min-gevlei,
Tusschen TESSANDER, en GALINDE,

Wyse: *Sal ik nogh langer, &c.*

Tessander.
Agh! Agh! miin Lief, miin Lief Galinde!
Miin Engelin! ik leef in pyn,
Hoe langh sult gy miin Zieltje binden?
En miine Lusjes tegen siin?
Nu sonder vreugt, miin Jonge Jeugt,
Om uwe deugt, en schoonheit gants vergaat,
Sonder dat Gy u oogjes op my slaat.

Galinde.
Tessander! seg, waar siin u sinnen,
Dat Gy de Liefde geeft gehoor
Om u Galinde te beminnen?
Ei! staak u Liefde, want ik smoor
In miin gemoet, al wat het soet
Van Venus voet, in ons benaude Hert,
Het baart voor kleine vreugt een grote Smert.

Tessander.
Agh neen! wat kan meêr vreugde telen
Dan als de Geesjes siin by een;
En onse Leên elkander strelen,
Om de Minne-soetigheên
Het ongeval, dat eenmaal sal
Ontstaan, en al wat dat het Herte druct
Weêr te verdryven, in de Min verruct?

Galinde.
Geen ongeval en kan my drucken
Wanneer ik Min en Liefde schuw:
VVaar vontmen groter ongelucken
Dan in het Minnen? daar men nu
Eens is gevriit, dan weêr beniit:
Dan eens verbliit, op de ontrouwigheit
Die uwen Minnaar in siin Herte leit.

Tessander.
So moet de Minne-God ontsteken
Een eeuwig knagen in miin Ziel,
Indien ik suivre Min sal breken,
En oit miin woort ontrouwig hiel:
Miin Afgodin! beheerscht miin sin,
Neemt van miin Min de allergrootste blijk,
Den Hemel straf my so ik daar af wijk.

Galinde.
Wat blijcken sou ik van u nemen,
Ik schat mijn Minnaar voor getrou?
Hoe kan de Liefde oit vervremen?
Tessander Man, Galinde Vrou!
Kom hier miin Lust, nu eens gekust,
Genoeg u rust door hete piin belet,
Pluk nu de vrugten op het vreugde-Bet.

Tessander.
Kom hier, miin Engel! laat ik Kussen,
U voor u soete suicker-mont,
Galinde leef! miin Lusjes blussen,
Tot heling van miin Minne-wond.
Ei! kom miin Hert, genees de smert,
Die in my wert door u oogjes gevoet,
En geeft my eeuwig Kusjes overvloet.

NARCISSUS.

Wegh Circe met u Toveryen.
Wegh Herte-boeister 'k wil u myen.
Wegh lose Vleierinne, ga
En draag u soet een ander na:
Ik gruw voor yd'le Minne-bede.
Wegh Ziele-roveresse, heden
Heb ik u lonkjes aangebeên:
Maar schrik nu voor bevalligheên,
Daar Gy miin Geesjes door verructen.
Wegh soete oogjes, die my ructen,
Ik ben u geile Lonkjes moe.
Wegh Zeilverwinsteres, en doe
Een ander in u strikjes vallen.
Wegh, wegh Sirenen, 'k vloek u allen.
Wegh Voester-vrouwen van de Min,
Ik agt'et heden geen gewin
Te gloeien door u tover-vonkjes,
Wegh Venus-wigjes met u lonkjes,
Al lang genoeg hebt Gy miin Hert
Gekoestert, om te groter smert
Op miin Gedagjes af te dryven,
Ik wil niet meêr gevangen blyven
Door 't strelen van u soet Gesigt,
Miin Hert is angh voor Venus-wigt,
Siin pylen stompen op de adren.
Wegh Vyandinne, 'k sal niet nadren,
Miin Ziel is schuw voor u gewelt.
Wegh Delilaâs, wegh, gy en Knelt
My niet, als Simson, door u vleien,
Sy dagt Hem in het net te leien,
Geliik sy deê, om daar Haar schoot
Te siin een oorsaak van siin doot.

VVegh al wat oit miin ogen streelde,
Schoon gy wel eêr veel Lusjes teelde,
   En bragt miin Hertje in een quaat
   Dat nu by my ter zyen staat:
Ik ben al lang genoeg bedrogen:
Schoon oit Adonis is bewogen,
   Nogh sal ik een Narcissus siin
   Die door het vlieden soect de piin
Van u aanlokselen te wiicken,
Miin Min kan d'uvve noit geliicken,
   U hoger Staat en dult'et niet
   Dat Gy met Gunst een lager siet.
VVaarom dan so veel lonk-gesigjes
Op miin doen dalen? so veel schigjes
   Gedreven in miin Hertje neêr;
   Of hebt gy lust om u eens weêr
In miine smerte te vermaken,
Gy sult u eind-wit noit geraken,
   Ik heb al lang u doen veragt.
   Wijk, seg ik, bitter-soet, en tragt
Een ander aan u snoer te taak'len;
Ik sal u listig net ontschaak'len,
   En breken het gestrik aan tween,
   Ik heb de Vryheit aangebeên;
De Slavernye af-gesworen,
Geen soet Gesigt sal my bekoren;
   Maar sta, voor u gelonk, en al
   U vleien, als een Rotze pal,
Op dat de losse tover-baren
Die op, en voor miin oogjes wâren,
   Door 't al te vinnig wederslaan
   My niet en doen te gronde gaan.

[Soete Juffertje, miin leven]

Wyse: *Boliphemus aen de strande,* &c.

1.

Soete Juffertje, miin leven!
'k Wil u geven so veel Kusjes tot een soen,
Als'er jonge Lammren asen,
Ende grasen in het Leitse boter-groen.

2.

Kan ik u nog niet genoegen,
'k Sal'er voegen, soete Schaapje, so veel by,
Als'er in het Klaver buiten
Grasjes spruiten, Dianier vergeeft'et my.

3.

Agh! heb ik u straffe reden
Overtreden, en miin schone beeld misdaan?
'k Wierd door Liefde aangedreven,
Om so u even u bevelen af te gaan.

4.

So een tiit miin Zieltje quelde
Als gy stelde, en die viel my wat te lang,
Want, miin Dianier! het wagten
Baart maar klagten, en valt trouwe Minnaars bang.

Klagende OENONE,

Wyse: *Geswinde Bode van de Min, &c.*

1.

Hoe Paris wilt gy van my heen?
Ei! verlaat my niet,

Ik sal met u in 't Scheepje treên:
Op dat een verdriet
U en my treffen sal, wanneer gy 't ongeval
Der Zee
Liit, so liit Oenone mé;
Ik sal aan u straf delen tot in 't graf,
Want het Liif van mijn

Moet aan 't uvv' verbonden sijn.

2.

Ik sal vvaar u het noot-lot leit
Sijn u Gesellin,
Geen Zee, vol ongestadigheit,
Doet miin vaste sin
Wiicken van so een trou, als ik aan u, als vrou
Eér gaf,
Daar ik noit sal wiicken af;
Waarom kan ik niet, so wel het verdriet
Lyden, als ik nu
Paris, kan beminnen u?

3.

Maar Paris door een Griexse Vrou
Wat te seer verrukt,
Wiikt van siin pligt en schent siin trou,
Dat Oenone drukt,
Dies sy vleit, met getraan, eêr hy scheit, mé te gaen:
Maar neen,
Paris laat sijn Lief alleen,
Siet de zeilen vol, driift'et Scheepje dol
't Zeewaart in van 't lant,
En Oenone bliift op 't strant.

4.

Doe heeft sy sugtende geweent
Om d'ontrouwe Man
Die, herder als een rots versteent,
Sy niet houwen kan,
En sy schelt, op de geen, die Haar quelt, en gaat heên.
O doot!
Roeptse, eindigt dese noot:
't Graf Oenone wis, veel getrouwer is,
Als Hy is geweest,
Die geen ontrou heeft gevreest.

Aan Dianier.

Vraagt gy wat Dianier beweegt om so te schempen?
't Is om Haar eige vier hier door te eêr te dempen:
Want als een Vryer siet de loopjes van de Maagt,
So siet Hy wat Haar schort, en wat Haar meest behaagt.

Aan Fransijn.

Fransijn, gy roept ik sal niet ligt op u verslingren;
U by-siin haat ik, want 'k en mag u dogh niet sien,
En Kom ik eens voorby, so trilt gy door u vingren:
Maar hoor Fransijn, ik seg, dat sei'er nog wel tien;
Want nu ik u gevlei, en u gesmeek veragte,
Gy waart u sinnen quiit so Gy nogh op my wagte.

Van Casper.

De drommel haal de Pry, ô jemi! is dat smyten?
Sei Casper, en Hy kreeg een Klater voor een Soen,
Voorseecker kom ik weêr, so salse my nog byten,
't Is best dat ik vertrek: maar Casper hoe dus groen?
Soect gy de Meisjes, Vaar, so loopt niet schoonse byten,
Wanneer een Esel vrijt, so sietmen die ook smyten.

Van Piet.

Ik sta verwondert, sei Jaap Rot, dat Piet de pronkert,
Die vuile Klaar de Hoer, so vierig mint, ja vinct,
Daar Hy by ider een so uitermaten Jonckert,
En Sy van vuiligheit so elementig stinct
Maar hoor, Jaap, laat u dit niet al te wonder geven,
De Reekels ruiken meest aan vuile ritze Teven.

Van Geert.

Geert seit de Koop is af, en Keesje mag nu Kopen
Een Hemels-blauwe hoos, om voor siin Scheen te stropen:
Maar Geert, hoe kan dat siin? of reutelt u de Geest?
Het Hylick dat is af, en 't is noit aan gevveest.

Van Jan.

Jan is te biister mal, sprak Melis, om siin Hert:
So is 't geen vvonder dan, sei Govert met sijn Kuiten,
Dat Hy op 't Jonge Goet so haast verslingert wert,
Want groente sietmen meest uit drek en modder spruiten.

Van Dieuwertje.

Vraagt gy hoe Diewertje so los is in 't geloven,
Dat sy verandert om een Vryer, om een man?
Maar hoor, de Gods-dienst daar heeft sy geen wesen van;
Als sy daarom Haar van een Vryer moet beroven.

Op Schele Aagt.

Dits een Backus van sint Joris,
Is 't een Monster, of een Meit?
Ik geloof dat sy so goor is
Als een rotte Kaas die weit;
Liefde sal u Hert bevangen,
Wijk Gesellen, hoe dus loom
'k Sal se voor een moluk hangen
In miin Besjes Kerseboom.

Van Piet.

Piet had te bier geweest, en al siin gelt verdronken,
Hy wenste dat de Kan, en niet de schyve klonken:
Maar doe het gelt was op, siin beursje wat geplat;
Sie Piet, de drommel haal dat Rotterdammer nat.

Op een Pronkertje.

't Is een Knegje naar het Leven,
't Is een Vryer heel volmaact,
In de Minne-kunst bedreven;
Nogh wil Kaatje hem niet geven
't Woortje daar siin Ziel na haact.
Wel wat mag het Meisje porren,
Datse hem niet lugten kan?
Hoor Piet van de gouwe Torren,
Die so çierliik voor ons snorren,
Komt noit eenig voordeel van;
Maar de Bytjes die ons steken
Geven Honig, suiker-soet;
Daarom denctse, slegte Leéken,
Die in moie Klêren steéken,
Doen geen Jeugdig Meisje goet.

't Bedroge Besje.

Ligte Klaartje streelde Pieter
Naar de mode van het Hof:
Dats geseit, met weinig lof.
't Meisje malde, 't Kneghje stiet'er
After over in'et hooi;
Juist komt Besje uit de Kooi,
Daarse lagen met haar beien,
En se roept, met groot geluit,
Buren, Buren, ogh kom uit!
Helpme dese Mense scheien;
Buren, Buren, kom, ogh! ogh!
Klaar vermoort Hy, helpme togh.

Op een verwaande Snyer.

Wat is dit voor een haan? sagt heerschap, vraagt met oordeel
En eert siin Agtbaarheit, Hy heeft te groten voordeel
Op al de Jufferschap, door siin volmaakt verstant:
Ik seg 't is Sinjoor Swik, een soet en geestig Quant,
Die al de Meisjes in siin wedermin doet blaken.
Ik seg 't is een Poeêt, die so veel riim kan braken
In stuk van Minnery als Nasô heeft gedaan.
'k Seg 't is een Jonker met de Ridderschap belaân
Die al de Snyers kan tot Edel-lieden maken.
'k Seg 't is een Handelaar in zye stof, en Laken.
Ja Vrientschap is Hy dit? vergeeft miin stouten vraag;
Ik meende dat het was, een Snoeshaan uit den Haag.

Van Jan.

Jan heeft siin soete Lief so seer met Min beseten,
Dat Hy'er schoonder heeft als Venus uitgekreten;
Schoon dat sy is Mismaact, en aan de een zy blint:
Maar, sei'er een, sy heeft haar eene oog verloren,
Wel hoe! Jans, sufje? ei! besiet u uitverkoren:
Doe riep Hy, heb ik so een vuile Pry bemint?
Wis heeft het Guitje met siin blint-doek my bedrogen;
Ik dagt sy is volmaact van Lighaam, en van ogen:
Nu gaatt'et beide mank. Maar hoor Jan 'k weet nog raat
Is sy de mooiste niet, wat is'er aan bedreven?
't Geen Haar aan 't vleis ontbreect sal s'u aan Silver geven.
By nagt en sieje niet dat Haar dat letsel schaat.

Besluit.

Me-Vrienden hier is 't ent van Cupidôtjes Schigje,
Vint gy de punt vvat scherp, so denct het Kleine Wigje
Is fix op siin Gevveêr, vvie heeftg de piil vveêrstaan
Die dese Kleinen Guit oit van siin boog liet gaan.

Veersen,
Geschreven in mijn Memori-boek, wanneer ik op de vervalle Fondamenten van 'r Huis te Britten *stont om die te besigtigen*, 1667. 11. *Feb*.

HOe vvijt de Roomse-Mogentheên
Haar ermen van den Tyber spreiden;
  Leert Brittens-puinhoop, Kalk, en Steen,
VVaar van Kaligula eêr leide
  Het Fondament, om 't Rooms-Gezag
In Hare dvvang-magt te doen blijcken,
  VVanneer Hy van den Rijn-tol plagh
Sijn Room'lus Rijx-stad te verrijcken:
  Dogh wat Gebouw kan oit bestaan
  Voor 't woeden van den Oceaan?
J. v. T.

Nog op 't Selve Voorval.
Van my beschouwt den 13. *Februarij* 1667.

'k VIn hier voor Brittens Huis, wat as,
Het beste deel leit in de baren:
  'k Sie niet vvaar 't Tol-huis is, maar vvas;
En hoe men in den Ryn kon varen.
  Dit vvijt-verspreide Fondament
(Het overblijff van al die Muren)
  Leert, dat het vvoeste element
Kan steen, en staal, en tijt verduren.

A.S.
UIT.